

egne øjne, men måske navnlig hvad le Maréchal selv har fortalt ham og kunne lide at få fortalt igen. Vennens hukommelse bliver da i virkeligheden le Maréchals egen. Duby vil ganske enkelt forsøge at se verden som disse mænd opfattede den så langt tilbage som deres erindring rakte.

Som i en film starter bogen med heltens flotte død på sit slot, et fænomen svært at indstille sig på for et nutidsmenneske, for derefter at skildre hans livs højdepunkter i rigtig tidslig rækkefølge. Ubesværet anvender Duby sin store viden til at trænge ind i en tekst som udtryk for en samfundsorden der var bygget på samvirkende ideer om ulighed, tjeneste og loyalitet. Magtspillet om at stige op, alle afhængighedssystemer og kongemagtens stilling i feudalsystemet levendegøres. Samtidig ser vi hvordan ridderen levede sin kristendom efter en moral karakteriseret af tapperhed, gavmildhed og troskab.

Det er Dubys mening at hvad det gælder for le Maréchal er typisk for ridderkulturen (»uden dette vidnesbyrd ville vi kun vide meget lidt om riddernes egen kultur«), og det er naturligvis et ømt punkt. Kvinder omtales kun helt perifert i digtet, og derfor går forfatteren ikke nærmere ind på den høviske optræden der ellers regnes for at høre til ridderdyderne. Et andet billede kunne jo tænkes hvis vi havde haft mere end dette ene vidnesbyrd. At vi med Dubys indtrængende fortolkning og skrivekunst har fået en dejlig bog på dansk er dog hævet over enhver tvivl.

Esben Albrechtsen

NYERE TID

KAREN SKOVGAARD-PETERSEN: Erasmus Lætus' *Margaretica*. Klassisk epos og dansk propaganda. Studier fra Sprog- og Oldtidsforskning. København, Museum Tusulanum, 1988. 103 s. 107 kr.

I 1573 udkom der i Frankfurt et latinsk heltedigt om Margrethe I og slaget ved Åsle 1389, forfattet af den danske renæssancelærde Erasmus Lætus alias Rasmus Glad. Læserne af dette tidsskrift vil allerede have bemærket (1987 s. 209-237), at Karen Skovgaard-Petersen højst fortjenstfuldt har fremdraget Lætus' epos og peget på dets aktuelle sigte, den litterære polemik mod Johannes Magnus' stærkt danskfjendtlige Sveriges historie. I dette skrift analyseres teksten, og Lætus' brug af forlæg, især Æneiden, demonstreres overbevisende. Klogt nok har Karen Skovgaard-Petersen stort set afstået fra at inkludere sig på den historiske gætteleg at gennemskue Lætus' omfattende persongalleri, der rummede mange, ofte smigrende, hentydninger til hans samtid. Her ligger en lækkerbidsken og venter på en genealog eller adelshistoriker. Derimod gennemføres den litterære analyse med en imponerende lærdom og et smittende engagement, der lover godt for dansk humanistisk forskning.

Mikael Venge